

Het huis met de rode luiken

Hoofdstuk 1

Het is een warme zomerdag in juli 1787 te Hattem. In de stille salon – waar het ondanks de gesloten luiken warm is – kijkt Aleida van Vlierden verslagen naar haar borduurwerk. Door een ongemeen felle prik in haar vinger verspreidt een vuurrode plek zich tussen een trosje zojuist geborduurde blauwe en groene bessen. Als ze het van een afstandje bekijkt, is het beeld dat nu ontstaat, nog niet eens zo heel onnatuurlijk. Niettemin blijft het jammer van al het werk. Snel haalt ze een zakdoekje uit de mouw van haar jurk en windt dat om de bloederige vinger. Onhandig probeert ze met één hand het handwerkje uit de borduurring te halen. Na er nog een blik op te hebben geworpen, beschouwt ze het als verloren. Gelukkig dat ze er nog maar net aan was begonnen. Het is de binnenkomst van haar zus Ida die haar een schrikbeweging bezorgde, waardoor ze met de naald een ongecontroleerde beweging maakte.

‘Je laat me schrikken!’

‘Vast je kwade geweten,’ merkt Ida vanuit de fauteuil tegenover haar op. ‘Maar niet ten onrechte, want ik kan je melden dat papa woedend is over je uitstapje van gisteravond. De teksten op de pamfletten die hij op je kamer heeft gevonden dragen ook niet bepaald bij aan zijn goede humeur.’

Ze kijkt geschrokken op. ‘Wat heb je hem allemaal ver-

teld? Ik mag toch hopen dat ik je met een gerust hart in vertrouwen kon nemen. Waarom is hij op mijn kamer geweest? Heb jij hem daar aanleiding toe gegeven? Ik vertel je nooit meer iets.'

Haar ogen peilen de stemming van Ida. Zij is vijf jaar ouder en heeft sinds het overlijden van hun moeder, negen jaar geleden, de moederrol in het gezin op zich genomen. Drieëntwintig is Ida nu, en aangezien ze zichzelf met haar negentien jaar ook niet meer als een kind beschouwt, is de relatie tussen hen langzaam veranderd in een vertrouwensband die zussen nu eenmaal met elkaar hebben. Hun vader, luitenant-kolonel Constantius van Vlierden, kapitein ter Admiraliteit van Amsterdam, is een weinig flexibele militair en veel afwezig als kapitein ter zee. Al sinds hij jong weduwnaar werd, vaart hij blind op de verantwoordelijkheid van zijn oudste dochter, die tot zijn blijdschap liefdevol voor zijn zoon François en zijn dochters Aleida en Geertruij zorgt.

'Niet tot in detail,' antwoordt Ida, 'maar een stapel pamfletten in je kamer te kijk leggen, is natuurlijk niet handig. Daarbij heeft iemand hem er opmerkzaam op gemaakt dat je gisterenavond in De Blauwe Engel bent geweest. Klopt dat?'

Ter afleiding concentreert ze zich op de bloedende vinger en rolt de zakdoek er opnieuw zorgvuldig omheen.

'Klopt dat?'

'Ja, dat klopt. Nou en?' snauwt ze, geprikkeld vanwege het bedorven handwerk.

'Dat kun je hem dan zo meteen uitleggen, want ik moest je verzoeken naar zijn werkkamer te komen.'

In haar hoofd raast het nu als een bezetene. Haar vader is een van de meest uitgesproken orangisten van Hattem. Tegenover hem toegeven dat ze de avond in het patriottische

bolwerk herberg De Blauwe Engel heeft doorgebracht, zal niet bepaald een vredig uitgangspunt voor een rustig gesprek zijn. Des te minder, nu hij ook nog eens een stapel propagandamateriaal op haar kamer heeft gevonden. Ze kan hem moeilijk uitleggen dat ze sterk onder de indruk is geraakt van de knappe, zes jaar oudere Herman Willem Daendels. Deze jonge advocaat is geen onbekende voor haar vader, want als uiterst fanatieke patriot laat hij tegenwoordig behoorlijk van zich horen. In de ogen van haar vader is hij een revolutionair. De liefde die Aleida en hij voor elkaar hebben opgevat, zal voor haar vader dan ook onbegrijpelijk zijn.

Al vanaf het begin is ze diep onder de indruk van Daendels' redevoeringen over de misstanden in het bestuur van hun stadje. Een aantal jaren geleden heeft Daendels zelfs een vrijkorps opgericht om zijn idealen kracht bij te zetten en bovendien is hij koning van het St. Anna Gilde, dat door hem en een aantal Hattemers nieuw leven is ingeblazen. Mede daardoor kreeg hij een voortrekkersrol binnen de patriottenbeweging.

In eerste instantie ging ze alleen uit nieuwsgierigheid kijken, wanneer hij volksvergaderingen belegde en op de markt boven op een visbank klom om het volk toe te spreken. Met een glimlach herinnert ze zich dat hij de predikant van de Grote Kerk aan de markt zover kreeg dat hij met het korps nu in het bedehuis mag oefenen. Herman Willem Daendels zorgde ervoor dat de stadhouder steeds verder buitenspel kwam te staan. Dat hij zelf daardoor veel invloed kreeg op de burgerij, vindt ze dan ook niet gek. In haar ogen is Herman Willem Daendels niet de minste. Zijn overleden vader was directeur van een steenfabriek in de uiterwaarden van de IJssel, maar veel belangrijker nog, hij was stadssecretaris

magistraat van Hattem. Toen er vorig jaar een positie van een schepen in Hattem openkwam, in dit geval een plaats als lid van de rechtbank, verwachtte Herman als jurist van goede komaf dat hij die functie wel zou krijgen. Stadhouders Willem V was echter een andere mening toegedaan en had weinig zin in een patriottische schepen. Hij benoemde een onbekende jonge orangist op die post.

Vol bewondering had ze de woedende Herman gevolgd in zijn bewegingen om dit te voorkomen. Haar respect voor hem kende geen grenzen, steeds meer en meer droomde ze ervan om in zijn omgeving te mogen zijn. Ze hoopte dat hij haar zou zien, dat ze oogcontact zouden hebben. Tot dan toe was hij echter alleen maar druk met zichzelf. Hij zorgde dat hij de pers meekreeg en op de dag dat de jonge orangist op het stadhuis aan de markt zou worden benoemd, belemmerde een opgezweepte menigte hem de toegang. Ze weet het nog goed, want ze had ertussen gestaan. Uiteindelijk ging de beëdiging niet door. De stadhouder stuurde een leger op Hattem af. Het was spannend, want in De Blauwe Engel trof Herman zijn voorbereidingen.

Doordat ze opvallend in zijn omgeving bleef en ze hem complimenten gaf, besprak hij op een avond met haar wat hij van plan was. Hij zou zijn stadsgenoten oproepen om zelf het stadsbestuur aan te vullen en het recht in eigen hand te nemen.

Dat deed hij inderdaad. En toen hij hoorde dat de stadhouder zijn troepen op hen afstuurde, besloot hij om hun stad militair te verdedigen en richtte hij – kapitein van een genootschap voor de wapenhandel – zijn huis in als munitieopslagplaats. Daendels stelde een burgerwacht in en liet bij de poorten schildwachten posten. Maar door een slechte

stenen muur, een smalle, makkelijke doorwaadbare gracht en drie zwakke poorten zonder ophaalbruggen bleek Hattem moeilijk te verdedigen.

Uiteindelijk waren de troepen van Willem V te sterk en bezetten ze zonder veel moeite Hattem en Elburg. Inmiddels ontmoetten ze elkaar regelmatig, maar in die tijd zag ze Herman een poosje niet, omdat hij naar Zwolle was gevlucht. Zijn leus 'Vrijheid, gelijkheid en broederschap' klonk tijdelijk weinig meer. Maar nu laat hij opnieuw nadrukkelijk van zich horen en deelt hij plaagstoten naar de stadhouder uit als onder diens leiding de stadvergaderingen op het centrale plein worden gehouden. Opnieuw voelt de stadhouder zich hevig door hem bedreigd.

Gisterenavond was het gek genoeg niet eens heel druk in De Blauwe Engel. Ze had zich opnieuw bij hem gevoegd en ze hadden wat met elkaar gedronken. Degene van wie ze al zoveel nachten had gedroomd, zat nu weer voor haar en schonk haar meer aandacht dan ooit. Ze smolt voor zijn charme. Aan heel zijn houding merkte ze dat ook hij wel meer wilde dan zo af en toe een vluchtige kus. Haar hart maakte overuren en de hele avond draaiden ze om elkaar heen. Door al dat gefirt kreeg ze het verschrikkelijk warm. Om even af te koelen, was ze naar buiten gelopen met diep vanbinnen de wens dat hij haar zou volgen. Al gauw had hij inderdaad naar haar gezocht. Op een stille afgelegen plek was er geen houden meer aan geweest en hadden ze stevig gevreeën.

Als ze naar haar zus kijkt, voelt ze dat ze kleurt bij de gedachte aan gisterenavond. Hoewel ze veel aan Ida vertelt, zou ze dit nooit durven delen. Hand in hand waren ze de donkere steeg in gerend. Herman Willem was uiterst op-

gewonden en liet er geen gras over groeien. Daar ergens in het donker was het gebeurd. Hij was er trots op dat hij de eerste was die haar veroverde.

‘Ik heb je ontmaagd. Nu ben je echt van mij!’ had hij gefluisterd en de drift die hij daarbij aan de dag legde, had haar trots gemaakt. Ergens voor vechten zit in zijn karakter en zij droomt er immers al die tijd al van om door hem veroverd te worden. Zijn woorden waren de bekrachtiging die ze nodig had. Zelfs de pijn voelde als een glorieuze overwinning op al die vrouwen die om hem heen hingen en op wie ze zo jaloers was geweest. Dat ze een man zo het hoofd op hol kon jagen, was nieuw voor haar. Toch heeft ze dit al die tijd gewild. Zeker een halfuur waren ze samen in de waan van de allesoverheersende liefde. Maar al snel kwam de realiteit om de hoek kijken. Als een giftige pijl schoot de vraag door haar hoofd: hoe vertel ik aan papa dat wij van elkaar houden? Een trotse orangist die zijn dochter weldra zou moeten weggeven aan een ongemeen felle patriottenstrijder, eentje die zich niet meer bij daglicht in Hattem kon vertonen, vanwege zijn militaire actie tegen het stadhouderslijk bewind. Herman was immers bij verstek levenslang uit het gewest verbannen en van zijn burgerrechten beroofd. Hem wachtte zelfs symbolisch de doodstraf voor het geval hij onverwacht toch mocht terugkeren. Even twijfelt ze. Is het wel goed? Heeft ze met Herman Willem een toekomst? Dat zal ook de eerste vraag zijn waar papa haar op zal wijzen. Maar haar gevoelens hebben de overhand. Ook de zucht naar avontuur maakt daar deel van uit. Het vuur dat Herman binnenin haar heeft ontstoken, zal haar vader onmogelijk kunnen doven. Daarvoor voelt het allemaal te heftig, te groots. Nog voelt ze Hermans warme

lichaam tegen zich aan. Met al de liefde en het vuur dat in hem was, nam hij haar in die donkere steeg in bezit en ze zou liegen als ze hier niet van had genoten. Even was er die lichamelijke pijn van de ontmaagding, maar dat hoorde er volgens hem bij. Daarna zou het leven met hem alleen maar leuker worden, spannender ook, beloofde hij.

‘Vertrouw me maar, bij mij ben je veilig!’ Wat zij nu samen hadden, dat had hij met geen van de vrouwen die om hem heen hingen en naar wie zij zo vaak jaloers had gekeken.

Het voelt nog steeds als een gloedvolle overwinning die ze daar in het donker over zichzelf heeft afgeroepen. Voortaan zullen ze ten overstaan van iedereen, ook ten aanzien van al die naar zijn aandacht snakkende meiden, samen optrekken.

Terwijl ze opstaat om aan het verzoek van haar vader te voldoen, gloort er iets van hoop en strijdvaardigheid in haar. Ook deze hobbel zal ze nemen. Sterker nog, ze wil hem met opgeheven hoofd tot een goed einde brengen.

Toch is ze zich maar al te goed bewust van het feit dat haar vader haar met alles wat in hem is, zal weghouden van wat in zijn ogen tot het rapaille van Hattem behoort. Haar voeten wegen zwaar wanneer ze de trap naar de bovenverdieping bestijgt, waar zich de werkkamer van haar vader bevindt. Hier en daar kraken de houten treden en dankzij dit geluid zwaait de deur al open voordat ze heeft aangeklopt. Blijkbaar stond hij haar al ongeduldig op te wachten. Nog voordat ze ook maar iets kan zeggen, neemt hij het woord. Alsof hij voor een heel leger staat, buldert hij haar toe of ze misschien gek is geworden. Ze voelt het spetterende speeksel dat meekomt met zijn geschreeuw in haar gezicht en doet een stapje achteruit. Driftig gooit hij de pamfletten door de werkkamer. Fladderend versprei-

den ze zich door de lucht en uiteindelijk over de donkere houten vloer. Dan klemt zijn hand zich stevig om haar bovenarm.

‘Au, papa. U doet me pijn!’ Ze hoort hem snuiven. Met een kleine ruk maakt ze zich los uit zijn greep. Zijn gezicht is nu angstaanjagend dicht bij dat van haar. Ze ruikt zijn adem, een mengeling van uien en het dubbier dat hij zojuist bij zijn maaltijd heeft genuttigd.

‘Waar laat jij je in godsnaam mee in, je moet je schamen! Hoe kom je erbij om De Blauwe Engel binnen te stappen. Die Kezen zijn verboden terrein voor een fatsoenlijk meisje, hoor je me?! Vanaf nu blijf je binnen!’ Het scheldwoord ‘Kezen’ waarmee hij de patriotten aanduidt, rolt grommend over zijn lippen.

Naarmate zij stiller wordt, wordt haar vader heftiger, driftiger, getergd door het gebrek aan tegengeluid. Het enige dat hij van haar verlangt, is dat ze met een excuus komt, een belofte dat ze zich er nooit meer mee zal inlaten. Ze is zijn oogappel, altijd geweest. Hij is nooit lang boos op haar, omdat hij veel van haar houdt. Dat ze nu niet aan zijn verzoek zal kunnen voldoen, voelt verschrikkelijk. Toch wil ze niet wijken en verzamelt ze al haar moed om hem te overtuigen. Met tranen van spanning in haar ogen kijkt ze hem aan. Ze voelt een beginnende hoofdpijn opkomen.

‘Dat zal niet gaan, papa, want ik houd van hem. Hij heeft mij gevraagd zijn vrouw te worden.’ Ze verdraait met die woorden de werkelijkheid enigszins, Herman Willem heeft haar immers niet gevraagd, maar haar tot zijn vrouw genomen. Die nuance is haar niet ontgaan, maar alles bij Herman Willem is nu eenmaal groots en vitaal.

‘Wie heeft jou gevraagd zijn vrouw te worden?’ Zijn blik

is argwanend, ze leest in zijn ogen dat hij haar te jong vindt voor welke man dan ook.

‘Herman Willem Daendels, papa.’

‘Wat?! Hoe haal je het in je hersens om je met dit... dit beest... in te laten!’

Zijn ogen puilen en ze ziet hoe de uiteinden van zijn grote imposante snor trillen en de ader aan de zijkant van zijn hoofd bijna knapt. Voor ze het weet, heeft hij haar een klap in haar gezicht gegeven.

Met haar hand op haar wang, die begint te gloeien, staat ze tegenover hem. In zijn ogen ziet ze even iets van spijt opkomen, maar meteen daarna krijgt zijn opgekropte woede opnieuw de overhand. Aan een arm sleurt hij haar de trap af.

Ida komt op het geluid af en opent de deur van de salon, de dienstmeid houdt de keukendeur op een kier open en boven het hoofd van de meid torent het nieuwsgierige, verbaasde gezicht van Pieter, de koetsier. Ergens in huis klinkt de zware stem van Aleida’s broer François en het lichtere geluid van haar zusje Geertruij. Genoeg mensen die haar vader zal kunnen inschakelen om haar ’s avonds de weg te versperren als ze uit wil gaan.

De deur van de salon knalt achter hen dicht. Haar nog steeds aan één arm vasthoudend slingert hij haar richting haar zus en schreeuwt Ida toe: ‘Vanaf vandaag heb jij de volle verantwoording voor die meid! Van elke pas die ze zet en van elke handeling die ze verricht, maak je mij deelgenoot. Ik zal alle nodige maatregelen treffen om haar in het gareel te houden, ook voor als ik straks weer maandenlang van huis ben. Ik laat niet met mij spotten!’ Even valt er een stilte. Hij vermant zich, probeert zijn waardigheid tegenover Ida te hervinden. Zijn stem wordt milder en zachter.

‘Wat er nu in ons fatsoenlijk gezin plaatsvindt, kan ik niet tolereren. Mijn mooie dochter wil trouwen met een Kéés.’ Hij maakt een minachtend wegwerpgebaar. ‘Denk je eens in welk een uitwerking dit binnen onze familie zal hebben.’ Weer spuugt hij het woord ‘Kees’ uit, waarmee hij Herman Willem tot het laagste van het laagste reduceert.

Niet veel later klossen zijn zware laarzen de trap op.

Ze is in haar fauteuil gaan zitten en staart naar haar handen, die nu stil in haar schoot liggen. De ogen van Ida zijn nu onderzoekend op haar gericht. Zacht doorbreekt de stem van haar zus de stilte. ‘Heeft hij je geslagen?’

Ze kijkt niet op, maar knikt bevestigend.

‘Dan heb je het wel héél bont gemaakt. Is het dat nou allemaal waard?’

Ida heeft haar gisterenavond opgevangen, toen ze tegen de afspraak in veel te laat was thuisgekomen. Toen het later en later werd besloot ze niet naar bed te gaan en te wachten tot ze thuis zou komen. Al snel liep haar hart door het gebeuren over en had ze Ida toevertrouwd dat ze had gezoend met advocaat Daendels.

Gelukkig was Ida haar ondanks haar afkeer jegens Daendels niet afgevallen. Maar ze had haar wel gewaarschuwd en gezegd dat het geen pas gaf dat een meisje van hun stand nog zo laat over straat zwierf. ‘Papa zou het zeker afkeuren als hij het wist,’ had ze haar gewaarschuwd.

‘Vanmorgen vroeg toen ik langs zijn werkkamer liep, riep papa mij binnen en vroeg wie er nog zo laat was thuisgekomen,’ legt Ida verantwoording aan haar af. ‘Of het personeel zich wel strikt hield aan de tijden die hij destijds had ingesteld? Ik wilde er niet om jokken en heb verteld

dat je uit bent geweest. Maar ik heb ook een goed woordje voor je gedaan. Ik heb gezegd dat je al wel een beetje de leeftijd begint te krijgen om daar wat gemakkelijker mee om te gaan. Ik heb getracht het gesprek soepel te houden. Maar mijn opmerking viel duidelijk niet in goede aarde. Je vader vond dat dit juist een leeftijd was waarop we alert moeten zijn.

“Ik wil mijn meisje niet aan de gevaren van de straat blootstellen. Laat zij nog maar even in de beschermde omgeving van onze familie van haar jeugd genieten!” heeft hij gezegd. Om het tij te keren, heeft hij nog voorgesteld om je naar dansles te laten gaan, of naar de naaischool als je daar zin in hebt. Ook mag je, indien je dit op prijs stelt, een andere taal leren. Vader begreep ook wel dat hij er iets tegenover moest stellen als hij je binnen wilde houden. Maar blijkbaar heb je hem nu zo razend gemaakt dat hij je zelfs in je gezicht heeft geslagen. Wat maakte hem zo boos?

‘Dat Herman Willem mij als zijn vrouw wil!’ Ze kijkt mokkend naar buiten. ‘Het lijkt wel alsof dat iets verschrikkelijks is op mijn leeftijd. Hij noemde hem een “Kees”. De manier waarop hij het uitsprak, Ida! Hij haat die patriotten, daarom mag ik niet meer in De Blauwe Engel komen. De pamfletten heeft hij gehouden en zullen worden vernietigd.’

‘Misschien moet je je zinnen verzetten, liefje. Is de dansles die hij voorstelde misschien iets voor je? Of de naaischool? Zet die jongen uit je hoofd. Hij is in staat de mensen op te ruien. Blijkbaar heeft hij nu ook jou in zijn greep. De Kezen ze passen niet bij ons, ze houden er een heel ander gedachtegoed op na...’

‘Dat hoef je mij niet uit te leggen, ik moet er over nadenken. Vanavond moet je me de gelegenheid geven om hem

nog een keer te ontmoeten. Ik wil hem persoonlijk vertellen hoe papa er over denkt.' Ze kijkt haar zus smekend aan. 'Ik zal het niet laat maken, daar kun je op vertrouwen... Toe, Ida, alsjeblieft...'

'Goed, maar ik wil dat je nog voor het donker thuis bent. Als ik de lantaarnopsteker hier voorbij zie komen, moet jij binnen zijn.'

Ze haalt opgelucht adem. Nu ze deze toezegging heeft gekregen, rijpt er direct een plan. Dat aanbod om haar op dansles te laten gaan, moet een mogelijkheid zijn om aan al die huiselijke tuchtregels te ontsnappen. Ze zal de knappe Herman Willem toch nooit uit haar hoofd zetten, voor niemand, dat staat vast. Om hem te kunnen ontmoeten zal ze iets anders moeten verzinnen. Maar eerst moet het in haar hoofd tot rust komen, zodat ze hier goed over kan nadenken. Al die grote woorden van papa om helemaal niets! Hij is zeker vergeten dat hij ooit ook getrouwd was en om haar moeder heeft gegeven. Ze heeft er weliswaar niets van meegekregen, maar ze zullen toch niet zomaar met elkaar zijn getrouwd.

Ida belt om de thee. Om iets omhanden te hebben en de tijd te doden, begint ze aan een nieuw borduurwerkje. Terwijl ze daarmee bezig is, merkt ze nog steeds verbolgen op: 'Papa is blijkbaar vergeten dat hij zelf ook ooit jong is geweest.'

'Voor een man, een jongen, is het heel anders,' legt Ida geduldig uit. 'Wij meisjes staan aan allerlei gevaren bloot. Papa weet dat en is bezorgd om je. Hij heeft het liefst dat je toekomstige echtgenoot er een uit onze kringen is. Nu we het er toch over hebben, pas altijd op dat je niet voortijdig zwanger wordt. Het leed en de schande zouden verschrik-

kelijk zijn. Papa heeft een naam hoog te houden en eerlijk gezegd voel ik me ook verantwoordelijk voor je.'

Haar ogen blijven gericht op het borduurwerk, maar ze voelt dat haar wangen rood kleuren. Ze zal toch niet na een keer al zwanger worden? Het voelt even pijnlijk. Aan de andere kant zou het een mooie, heel geldige reden kunnen zijn om direct te trouwen. Als iets haar toch nog de toestemming van haar vader zou kunnen opleveren, dan is het wel een zwangerschap. Ze houdt het idee wijselijk voor zich, maar draait toch wat ongemakkelijk op haar stoel. De driftige drang van Herman, haar overgave, de leegte in haar hoofd en het gevoel dat ze door toe te geven nu helemaal van hem is, kan niemand haar meer afnemen. Haar vader niet, en Ida evenmin.

Terwijl haar nijvere vingers verder borduren, maken haar hersenen overuren. Als ze op dansles gaat, slaat ze twee vliegen in een klap. Die lessen kan ze als dekmantel houden om Herman Willem toch wekelijks te kunnen ontmoeten. Vanavond zal ze het met hem bespreken. Tevreden nipt ze van haar hete thee. Door iedereen te laten kletsen en gewoon voor zichzelf te zorgen, zal het ongetwijfeld allemaal wel goed komen.

In De Blauwe Engel is het drukker dan gisteren en de herbergier verwijst haar naar boven, waar Herman volgens hem enkele persoonlijke gesprekken voert op een van de kamers. Boven ziet ze een lange gang met aan twee kanten kamers. Kamer nummer zes, heeft de herbergier gezegd. Ze kijkt links en rechts op de kamerdeuren, als er plotseling een deur opengaat en er twee dames uitkomen, iets ouder dan zichzelf en chic gekleed. Op de gang fatsoeneren ze hun

kleding, giechelen en wijzen elkaar op hun haar, dat er war-
rig uitziet. Ze helpen elkaar met het opzetten van hun hoed
en schuiven nog steeds wat lacherig achter haar langs. Als
ze het witte emailen bordje van kamer zes op de deur ziet,
begrijpt ze dat de dames daarvandaan komen. Ze klopt aan
en herkent de stem van Herman Willem, die ‘binnen’ roept.

Hij zit in zijn gilet achter een kleine tafel met pen en inkt
op het schrijfblad. Zijn haar lijkt ongekamd en zijn jas ligt
naast het bed op de grond. Daar liggen ook pamfletten op
verschillende stapeltjes. Met een stralende lach kijkt hij op.
Ze smelt bij het zien van zijn donkere ogen in het knappe
gebruinde gezicht en vergeet op staande voet de giechelende
dames. Haar droomprins, die haar tot haar vreugde optilt
en ronddraait, steelt opnieuw haar hart. Zijn arm om haar
slanke taille. Zijn lippen vurig op die van haar. Nog voordat
ze wat heeft gezegd, begeleidt hij haar naar het bed, dat er
beslapen uitziet. Ze vergeeft het hem dat hij het niet heeft
opgemaakt, dat is meer iets voor vrouwen. Mannen zijn nu
eenmaal in staat om van een keurige kamer een zwijnenstal
te maken. Ach, wat kan het haar allemaal schelen.

Opnieuw glijdt zijn hand onder haar rokken en voelt ze
zijn hete adem op en rond haar borsten. Uitgeput ligt hij even
later naast haar, terwijl ze hem vol vervoering, maar met grote
zorgen aankijkt. Hoe moet dit ooit goed komen? Hij weet
dat een orangist zijn dochter nooit toestemming zal geven
om te trouwen met een patriot. ‘Dat brutale tuig’, zoals haar
vader over hen spreekt. Als het aan hem ligt zal ze De Blauwe
Engel immers nooit meer betreden. Wat zou ze deze mooie
man daar een groot verdriet mee doen. Dat hij zielsveel van
haar houdt en haar lichaam begeert, staat vast. Geen politieke
kleur zal hier ook maar enige afbreuk aan kunnen doen.